

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.047 van 31 januari 2002
in de zaak A. 115.890/XII-3410.**

In zake : 1. de NV Studiebureau voor Wegen en Kunstwerken (SWK),
 2. de NV Harbour and Engineering consultants (Haecon),
 3. de BV DHV Milieu en Infrastructuur (DHV),
 4. de CVBA Iris Consulting (Iris),
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat C. DE WOLF,
 kantoor houdende te MAARKEDAL,
 Etikhovestraat 6

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE en Ph. DE KEYSER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV Studiebureau voor Wegen en Kunstwerken (SWK), de NV Harbour and Engineering Consultants (Haecon), de BV DHV Milieu en Infrastructuur (DHV) en de CVBA Iris Consulting (Iris) op 23 januari 2002 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van 7 januari 2002 van Verwerende Partij waarbij het beroep d.d. 12 december 2001 van Verzoekende Partij op grond van het decreet van 18 mei 1999 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard op basis van volgende overwegingen :

'Enerzijds stelt u de vraag of er tijdens de voorbije drie kalenderjaren enige dienstenopdracht werd gegund aan één van de ondernemingen die deel uitmaken van de THV SAM, en zo ja, wat het voorwerp was van die gegunde opdrachten. Artikel 7, § 1 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur bepaalt dat ieder natuurlijk persoon of rechtspersoon inzage kan krijgen in de door hem gewenste bestuursdocumenten. Voorts wordt in diezelfde paragraaf in fine gestipuleerd dat de aanvraag tot inzage voor de administratieve overheid geen verplichting meebrengt om de gevraagde informatie te verwerken of te analyseren. Het is in casu wel duidelijk dat uw verzoek geen concrete vraag inhoudt naar een welomschreven bestuursdocument : u verzoekt om na te gaan of er in de voorbije drie jaar enige opdracht werd gegund aan een aantal ondernemingen. Dit vergt een analyse vanwege de administratieve overheid en dit kan niet verplichtend worden opgelegd krachtens het openbaarheidsdecreet. Aangezien geen inzage wordt

gevraagd van een concreet omschreven bestuursdocument, kan op uw verzoek niet worden ingegaan en is het bezwaarschrift, wat dit onderdeel betreft, ongegrond.”;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 23 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 2002, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat D. D'HOOGE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur J. STEVENS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de derde voorwaarde betreft, dat verzoeker omtrent het nadeel betoogt hetgeen volgt :

“Die voorwaarde is in voorliggend geval evident vervuld . Zoals reeds aangestipt heeft Verzoekende Partij een procedure ingeleid tegen de totstandgekomen aannemingsovereenkomst houdende dienstverlening betreffende het Masterplan Antwerpen. Hierbij werd zowel een procedure ingeleid bij uw Raad (gewone schorsingsprocedure) als een kortgedingprocedure bij de burgerlijke rechtbank te Brussel.

In beide procedures wordt de wettigheid van de tussengekomen gunningsbeslissing in vraag gesteld op grond van artikel 78 van het Koninklijk Besluit van 8 januari 1996, zoals gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 25 maart 1999.

Meer bepaald heeft Verzoekende Partij gegronde redenen om aan te nemen dat één of meerdere van de deelgenoten van de tijdelijke handelsvennootschap SAM, die de betreffende opdracht heeft bekomen, rechtstreeks betrokken waren bij de voorbereiding van de te begeven opdracht.

Teneinde deze wettigheidskritiek inhoudelijk te kunnen uitbouwen, heeft Verzoekende Partij een verzoek tot openbaarheid op grond van het Decreet gesteld, wat heeft geleid tot de bestreden beslissing.

Indien uw Raad zou oordelen dat de bestreden beslissing het recht op openbaarheid van Verzoekende Partij schendt, zal verwerende partij genoodzaakt zijn om de vraag van Verzoekende Partij opnieuw in overweging te nemen en, desgevallend, onverwijld aan Verzoekende Partij de gevraagde informatie te bezorgen. Deze informatie zal men vervolgens, in het kader van de aanhangig zijnde procedures voor zowel uw Raad als de burgerlijke rechter, kunnen aanwenden, teneinde het gegronde karakter van de door haar geuite wettigheidskritiek te kunnen onderbouwen.”;

Overwegende dat met betrekking tot dit aangevoerd nadeel, de verwerende partij onder meer betoogt hetgeen volgt :

“Opdat het beweerde nadeel als een MTHEN zou kunnen gelden, moet zij het rechtstreekse gevolg zijn van de bestreden beslissing (E. LANCKSWEERDT, Het administratief kort geding, Antwerpen, Kluwer, 1993, nr. 153, p. 94-95).

In casu is dat niet het geval. Immers, zowel de procedureregels voor de Raad van State als voor de burgerlijke rechtbanken voorzien in geëigende proceduremechanismen om de overlegging van bepaalde informatie of stukken door een wederpartij te bewerkstelligen.

Zo voorziet het art. 871 Ger.W. in de mogelijkheid voor de burgerlijke rechter om aan een partij te bevelen het bewijsmateriaal dat hij bezit over te leggen. Ook bepaalt art. 877 Ger.W. dat de burgerlijke rechter, wanneer er gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens bestaan dat een partij of een derde een stuk onder zich heeft dat het bewijs inhoudt van een terzake dienend feit, de overlegging van dat stuk kan bevelen, volgens de bepalingen van art. 878 e.v. Ger. W..

Wat de procedure voor uw Raad betreft, kan worden verwezen naar art. 16 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1947. Inzake schorsingsprocedures geldt op grond van art. 12 van het Koninklijk Besluit van 5 december 1991, dat de auditeur aan de partijen nadere inlichtingen en stukken kan vragen. Het achterhouden van aldus opgevraagde stukken kan op zich de schorsing wettigen, zo oordeelde uw Raad in het arrest Dhont. (R.v.St., Dhont cs., nr. 40.653, 8 oktober 1992).

Voormelde mechanismen komen voor als de geëigende wegen om het in wezen processuele nadeel waarop verzoekende partijen zich beroepen ongedaan te maken. Het beweerde nadeel vloeit dan ook niet voort uit de bestreden beslissing, maar uit het nalaten van verzoekende partijen om van deze proceduremechanismen gebruik te maken in het kader van juridisdictionele procedures waarin zij deze informatie of documenten wensen aan te wenden”;

Overwegende dat de verwerende partij in dit betoog moet worden bijgetreden; dat immers het ingeroepen nadeel inderdaad een bijzonder nadeel is, met een “processueel” karakter, meer bepaald het feit dat de verzoekende partijen

niet in de door hen gewenste procespositie op het vlak van feitelijke bewijsstukken staan als zij zouden willen staan in lopende procedures die zij aanhangig hebben gemaakt zowel voor de gewone rechter als voor de Raad van State; dat door de gevraagde schorsing van de bestreden weigeringsbeslissing de verzoekende partijen nog niet meteen de door hen gewenste betere procespositie zouden verwerven : dat immers in dat geval de verwerende partij na heroverweging en eventuele intrekking toch nog een nieuwe beslissing zou moeten nemen terwijl ondertussen die jurisdictionele procedures zich in elk geval verder zouden afwickelen en het door de verzoekende partijen aangevoerde nadeel zou blijven bestaan; dat bovendien in deze procedures de mogelijkheden van de jurisdicties om zich bestuursdocumenten te doen voorleggen op het eerste gezicht minstens even effectief lijken als de wegen daartoe waarin het in het geding zijnde decreet van 18 mei 1999 voorziet en zulks ongeacht de vraag - die aldus in de huidige procedure niet moet worden onderzocht - of de door het voornoemde decreet georganiseerde vormen van openbaarheid wel van toepassing zijn als zij er toe strekken voor een rechtscollege toegang te krijgen tot documenten waarvan dat rechtscollege zelf de neerlegging kan bevelen;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het ingeroepen nadeel in wezen niet rechtstreeks door de gevraagde schorsing kan worden geweerd en bovendien te dezen voor de verzoekende partijen andere procedures openstaan die geëigend zijn om dat eventueel nadeel te weren, zodat ook het moeilijk te herstellen karakter ervan niet is aangetoond; dat een dergelijk nadeel niet als het door het voormelde artikel 17 bedoelde nadeel kan worden aangemerkt; dat dienvolgens niet is voldaan aan de in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarden die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig januari 2002, door :

de H.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.